

200703583/1.

Datum uitspraak: 1 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/52921 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 2 mei 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie - voor zover thans van belang - een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 mei 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 5 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

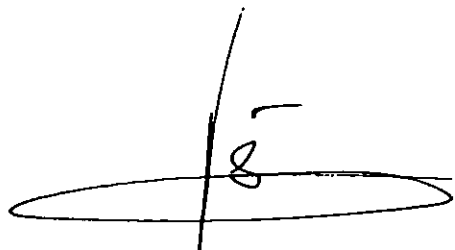
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 augustus 2007

282-532.

Verzonden: 1 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

AFSCHRIJFT

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 06/52921 ONBTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 0009.11.2104,
eiser,
gemachtigde: mr. F.S. van Nierop, advocaat te Utrecht;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. M.M. Luik, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 11 september 2000 heeft eiser een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Bij besluit van 2 mei 2001 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Op 7 augustus 2003 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 Vw 2000 ingediend. Op 20 juni 2005 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 25 juli 2005 heeft eiser hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 11 april 2006 heeft verweerder laatstgenoemde aanvraag afgewezen. Bij brief van 27 april 2006 is daartegen beroep ingesteld. Vervolgens heeft verweerder bij brief van 2 oktober 2006 het besluit van 11 april 2006 ingetrokken, waarna eiser bij brief van 22 november 2006 het beroep heeft ingetrokken.

Bij besluit van 16 oktober 2006 heeft verweerder de aanvraag wederom afgewezen. Bij brief van 30 oktober 2006 is daartegen beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld bij brieven van 28 november 2006 en 24 januari 2007. Op 20 december 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Zaaknummer: Awb 06/52921 ONBTDN/BE

blad 2

Het beroep is ter zitting van 20 maart 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Het asielaanvraag van eiser komt op het volgende neer. Eiser behoort tot de Hazara bevolkingsgroep, is Shi'itisch moslim en woonde samen met zijn moeder en grootvader in het dorp in de gemeente Naur in Afghanistan. Eiser zorgde voor de schapen. Hazara's worden vanwege hun afkomst en geloof vervolgd. Eiser is enkele keren mishandeld door de Taliban. Aangezien zijn moeder hem ervoor waarschuwde dat de Taliban jongens aan het rekruteren was, is hij met behulp van een smokkelaar gevlucht via Kuweita (Pakistan) naar zijn broer in Iran. Eiser heeft drie tot vier weken bij zijn broer verbleven. Vervolgens heeft eisers broer voor eiser het vertrek per vrachtwagen naar Nederland geregeld.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en daarbij het standpunt ingenomen dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw 2000 is komen te vervallen, terwijl er op het moment dat aan eiser een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd werd verleend geen andere gronden als genoemd in artikel 29 Vw 2000 bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

Daartoe heeft verweerder allereerst gesteld dat er geen verwachtingen zijn gewekt op grond waarvan aan eiser een verblijfsvergunning dient te worden verleend.

Voorts stelt verweerder zich op het standpunt dat eiser niet kan worden aangemerkt als een vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 (Trb. 1954,88), zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 (trb. 1967, 76). Verweerder heeft daartoe aangevoerd dat de algehele politieke- en mensenrechten-situatie in Afghanistan niet zodanig is dat asielzoekers uit dat land in het algemeen, dan wel personen van Hazara afkomst in het bijzonder, zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. De beoordeling van de aannemelijkheid van de vrees voor vervolging aangaande de vrees voor gedwongen rekrutering, dient thans, ingevolge hetgeen de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) in haar uitspraak van 17 februari 2005 inzake Ako heeft overwogen, te worden als opgenomen onder het kopje geloofwaardigheid. Verweerder heeft hetgeen eiser heeft aangevoerd over het vermoeden tot vrees over wat hem bij terugkeer staat te wachten, alsmede zijn verklaring dat hij van derden heeft begrepen dat jonge jongens in omliggende dorpen zouden zijn meegenomen door de Taliban, onvoldoende reëel geacht. Derhalve acht verweerder het gestelde vermoeden tot vrees van eiser om gedwongen te worden gerekruteerd door de Taliban niet aannemelijk. Voorts meent verweerder dat geenszins is gebleken van een op de persoon gerichte vervolging in de zin van het Verdrag.

Gelet op het vorenstaande stelt verweerder zich op het standpunt dat eisers verklaringen onvoldoende zwaarwegend zijn om in casu tot vluchtelingschap te concluderen.

Verweerder acht het voorts niet aannemelijk dat de mishandelingen van eiser door de Taliban een gerichte vervolging van eiser betreft als gevolg van zijn afkomst of geloof.

Daarnaast is verweerder van mening dat eiser zijn vrees voor de ronseling slechts heeft gebaseerd op vermoedens. Gelet op het vorenstaande stelt verweerder zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

Voorts is verweerder van mening dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij uitzetting een reëel risico liep om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke

Zaaknummer: Awb 06/52921 ONBTDN/BE

blad 3

of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verweerder stelt dat niet kan worden aangenomen dat eiser bij terugkeer in het land van herkomst om enigerlei reden de bijzondere aandacht van de autoriteiten en/ of derden had te verwachten. Uit het vluchtrelaas van eiser – bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Afghanistan – kon niet de conclusie worden getrokken dat sprake was van een reëel en voorzienbaar risico dat juist eiser bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden onderworpen aan een door artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dan wel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling. Derhalve stelt verweerder zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

Eiser heeft verklaard dat hij is geslagen door de Taliban. Verweerder is van mening dat hiervan niet is gebleken dat dit van dien aard is, dat sprake is van zware mishandeling. Derhalve stelt verweerder dat niet kan worden geconcludeerd dat sprake is van trauma in de zin van het beleid. Gelet op het vorenstaande stelt verweerder zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

Tevens heeft verweerder geen aanleiding gezien om aan eiser ex-tunc alsnog een vergunning op grond van het amv-beleid te verlenen.

Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het relaas van eiser, noch de overige thans bekende feiten en omstandigheden, afgezet tegen de algemene ambtsberichten van Afghanistan, reden zijn om aan te nemen dat eiser thans wel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op één van de gronden van artikel 29 Vw 2000. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat met betrekking tot hem persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die zijn vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag rechtvaardigen. Verweerder heeft daartoe aangevoerd dat eiser geenszins afkomstig is uit een gebied waarin Pashtun in de meerderheid zijn. Gelet op het vorenstaande is verweerder van mening dat er evenmin sprake is van een geringe indicatie dat eiser behoort tot een risicogroep die een bepaald risico loopt bij terugkeer. Er is geen sprake van een geloofwaardig individualiseerbaar asielrelaas. Verweerder verwijst daartoe naar hetgeen ex-tunc is overwogen.

Met betrekking tot eisers beroep op de algehele veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, heeft verweerder overwogen dat dit op zich niet toereikend is voor een gegrond beroep op vluchtelingenstatus.

Verweerder acht eisers asielrelaas niet voldoende zwaarwegend om aan te nemen dat hij in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Verdrag. Derhalve heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

Voorts meent verweerder dat eisers relaas niet voldoende zwaarwegend is om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verweerder stelt dat eiser zijn vrees voor een onmenselijke behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM niet nader heeft onderbouwd. Uit het vluchtrelaas van eiser – bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Afghanistan – kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake was van een reëel en voorzienbaar risico dat juist eiser bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM dan wel artikel 3 Anti-

Zaaknummer: Awb 06/52921 ONBDN/BE

blad 4

folterverdrag verboden behandeling. Derhalve stelt verweerder zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

Daarnaast is verweerder van mening dat noch uit de verklaringen van eiser, noch uit overige aanwijzingen blijkt dat eisers vertrek uit zijn land van herkomst verband houdt met zodanige traumatische ervaringen, dat van hem daarom in redelijkheid niet kan worden verwacht terug te keren naar het land van herkomst. Gelet op het vorenstaande stelt verweerder zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat het beleid van categoriale bescherming niet had mogen worden afgeschaft en dat hij in aanmerking dient te blijven komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000. Verweerder heeft dienaangaande overwogen dat er op het moment van beslissen geen beleid van categoriale bescherming meer bestond voor asielzoekers van Afghaanse nationaliteit. De afschaffing van dit beleid is door de Tweede Kamer goedgekeurd. Tevens acht verweerder van belang dat ook de Minister in het algemeen ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 10 februari 2006 geen aanleiding heeft gezien om het beleid inzake Afghanistan te wijzigen. Derhalve stelt verweerder zich op het standpunt dat toelating op deze grond niet aan de orde kan zijn.

Daarnaast heeft verweerder ambtshalve onderzocht of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000. Aangezien eiser op 1 juli 2001 de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, kan hij naar verweerders mening geen aanspraak meer maken op het bijzondere toelatingsbeleid voor alleenstaande minderjarige asielzoekers en vreemdelingen. Gelet op het vorenstaande stelt verweerder zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000.

Eiser stelt zich op het standpunt dat er bij hem verwachtingen zijn gewekt die gehonoreerd behoren te worden. Eiser acht daartoe redengevend dat het categoriaal beschermingsbeleid reeds op 9 september 2002 is afgeschaft en hij eerst op 7 augustus 2003 in de gelegenheid is gesteld om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd aan te vragen. Vervolgens heeft hij tweeëntwintig maanden moeten wachten totdat een negatief besluit volgde.

Met betrekking tot de beoordeling ten tijde van de verleende vergunning stelt eiser dat niet valt in te zien waarom zijn verklaringen omtrent de rekrutering van Hazara's niet aannemelijk zijn. Eiser meent dat hij, door zich aan gedwongen rekrutering te onttrekken, bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van mensenrechtenschending als bedoeld in artikel 3 EVRM en artikel 3 Anti-folterverdrag.

Ten aanzien van de beoordeling van de huidige situatie, stelt eiser dat er in de provincie Ghazni veel meer Pashtuns wonen dan Hazara, hetgeen eveneens geldt voor het dorp waaruit hij afkomstig is. Eiser meent dat de UNHCR-informatie dat er in het district Nawur alleen maar Hazara's wonen onjuist is. Eiser verwijst voorts naar het algemene ambtsbericht van februari 2006, waarin in paragraaf 2.3.6, met name op pagina 33, wordt vermeld dat het in Zuid-Afghanistan de Taliban traditioneel veel steun heeft. Hieruit kan worden afgeleid dat de

Zaaknummer: Awb 06/52921 ONBDN/BE

blad 5

Taliban in de provincie Ghazni de meerderheid uitmaakt. Aangezien eiser in het verleden diverse keren is mishandeld door de Taliban, stelt eiser zich op het standpunt dat hij reeds hierom voor een verblijfsvergunning asiel in aanmerking komt.

Eiser stelt in het verleden problemen te hebben ondervonden vanwege zijn Hazara-afkomst en is van mening dat deze problemen zich wederom zullen voordoen bij terugkeer naar het land van herkomst. Eiser verwijst daartoe naar eerdergenoemd ambtsbericht. Daarnaast is eiser van mening dat hij, gelet op de algemene situatie, als sji'itisch Hazara die langdurig in het buitenland heeft verbleven, een verhoogd risico loopt slachtoffer te worden van de toenemende onveiligheid in het land van herkomst. Voorts verwijst eiser naar hetgeen is vermeld in het rapport 'Rückkehr nach Afghanistan'. Gelet op het vorenstaande stelt eiser zich op het standpunt dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een voorzienbaar reëel risico loopt slachtoffer te worden van mensenrechtenschending als bedoeld in artikel 3 EVRM en artikel 3 Anti-Folterverdrag. Eiser is bovendien van mening dat het door de ABRS aangehangen singled-out criterium onjuist is, zoals blijkt uit onder andere het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens inzake / Nederland van 5 juli 2005, NAV 2005/161. Gelet op het vorenstaande stelt eiser zich op het standpunt dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

Daarnaast is eiser van mening dat de Minister, gelet op de mensenrechtensituatie in Afghanistan, die wordt gekenmerkt door een toenemend geweld, waarover ook melding wordt gemaakt in meergenoemd ambtsbericht, niet tot het besluit heeft kunnen komen om niet opnieuw een categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan in te voeren. Eiser verwijst in dit verband naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 4 juni 2006, geregistreerd onder nummer Awb 05/32042 en stelt zich op het standpunt dat verweerder ongenoegzaam heeft gemotiveerd dat hij op basis van de c-indicator niet zou zijn gehouden om categoriale bescherming te verlenen aan Afghaanse asielzoekers. Derhalve meent eiser dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000.

Ten slotte doet eiser een beroep op de artikelen 15c juncto 18 Definitierichtlijn 2004/83 EG, die sinds 10 oktober 2006 geïmplementeerd had behoren te worden. Eiser is van mening dat de huidige wetgeving blijkens de tekst van artikel 29 Vw 2000 geen bescherming biedt voor ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c Definitierichtlijn.

In het verweerschrift handhaaft verweerder het ingenomen standpunt. Verweerder heeft daartoe aangevoerd dat eiser zijn stelling dat er later steeds meer Pashtuns in de provincie Ghazni zijn komen te wonen er dat er bij vertrek uit zijn dorp meer Pashtuns woonden dan Hazara niet nader heeft onderbouwd. Derhalve is verweerder van mening dat eisers beroep op WBV 2004/60 niet kan slagen.

3. Overwegingen

Juridisch kader

Op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij

Zaaknummer: Awb 06/52921 ONBDN/BE

blad 6

uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;

- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar;
- e. (...)
- f. (...).

Artikel 31, eerste lid, Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- en identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze documenten niet aan hem is toe te rekenen.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indiende grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw 2000 is komen te vervallen.

Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c Vw 2000, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.

Ingevolge artikel 1, onder l, Vw 2000 wordt onder verdragsvluchteling verstaan: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag). Ingevolge artikel 1(A)-2 Vluchtelingenverdrag worden als vluchteling aangemerkt vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens ras, godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Bij de beoordeling door de Staatssecretaris van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag, of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die de asielzoeker aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. De asielzoeker is immers

Zaaknummer: Awb 06/52921 ONBTDN/BE

blad 7

veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn relaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven.

Om de asielzoeker, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, pleegt de Staatssecretaris blijkens het gestelde in paragraaf C1/1 sub 2 en paragraaf C1/3 sub 2.2 en 3.4 Vc 2000 het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet.

Zoals de ABRS heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 27 januari 2003 in de zaak nr. 200206297/1, JV 2003/103 en NAV 2003/100), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in het relaas gestelde feiten tot de verantwoordelijkheid van de Staatssecretaris en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. Als zich de omstandigheid voordoet als bedoeld is artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000, mogen ingevolge artikel 31 Vw 2000, mede geleerd op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p. 40/41) en vervolgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas, daaronder begrepen het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer te wachten staat, volgens vaste jurisprudentie van de ABRS, primair tot de verantwoordelijkheid van verweerder. Ook in zoverre dient de rechter diens oordeel terughoudend te toetsen en niet zijn eigen oordeel in de plaats te stellen van dat van verweerder. Dit laat onverlet dat de rechter de besluitvorming aan de eiser van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt moet toetsen.

Inhoudelijke beoordeling

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting beperkt het geschil zich tot de vraag of er zich ex-tunc en ex-nunc gronden voordeden om eiser op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel d, Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

Met betrekking tot het standpunt van eiser dat hem vanwege de omstandigheid dat hij drie jaar in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning asiel en verweerder er van af heeft gezien tussentijds de verleende verblijfsvergunning in te trekken, een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd toekomt, overweegt de rechtbank als volgt. Niet in geschil is dat eiser ervan op de hoogte was dat het categoriaal beschermingsbeleid is afgeschaft. Voorts is de rechtbank niet gebleken dat verweerder aan eiser toezeggingen heeft gedaan omtrent het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Derhalve is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de behandelduur geen reden is om tot vergunningverlening over te gaan.

Zaaknummer: Awb 06/52921 ONBDN/BE

blad 8

De rechtbank stelt, gelet op hetgeen is beroep is aangevoerd alsmede gelet op het verhandelde ter zitting, vast dat hetgeen eiser ten aanzien van deze verleningsgrond heeft aangevoerd ziet op de vraag of verweerder ten tijde van het bestreden besluit en thans in redelijkheid kon en kan afzien van het voeren een categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Afghaanse asielzoekers. De rechtbank is, gelet op bestendige jurisprudentie, van oordeel dat verweerder, op basis van de in het ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 19 augustus 2002 neergelegde informatie, in september 2002 in beginsel kon besluiten tot beëindiging van het ten aanzien van de genoemde categorie asielzoekers gevoerde beleid van categoriale bescherming. De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit in zoverre terecht heeft geconcludeerd dat de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is komen te vervallen. Daarbij merkt de rechtbank nog op dat de ABRS meerdere malen, onder meer in haar uitspraak van 4 februari 2003, JV 2003/110), heeft geoordeeld dat de beslissing van verweerder tot beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid op grond van de in die voorliggende feiten en omstandigheden de toets der redelijkheid kon doorstaan. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder terecht geconcludeerd dat zich de situatie als bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 voordoet.

Overwegingen ten aanzien van de beoordeling van de situatie ten tijde van de verleende vergunning.

Voorts is aan de orde de vraag of verweerder, gezien naar de situatie ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning aan eiser bij besluit van 2 mei 2001, terecht de verlening van een verblijfsvergunning op de andere in artikel 29, eerste lid, Vw 2000 genoemde gronden heeft geweigerd. Daarbij stelt de rechtbank vast dat het geschil zich toespitst op de vraag of verweerder terecht een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, Vw 2000 heeft geweigerd.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning aan eiser geen aanleiding bestond hem een verblijfsvergunning te verlenen op de a- dan wel b-grond van artikel 29 Vw 2000. Eiser heeft aangevoerd dat hij als lid van de Hazara-bevolkingsgroep en als sji'itisch moslim het risico liep om te worden gerekruteerd door de Taliban. Bovendien is hij een aantal keren door de Taliban mishandeld. Voorts is eiser op aandringen van zijn moeder vertrokken uit Afghanistan.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat ten aanzien van hem daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in zijn persoonlijke feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat voor hem bij terugkeer een reëel gevaar bestaat voor een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling. Verweerder heeft daartoe redengevend geacht dat eiser van zijn moeder heeft vernomen dat er jonge jongens werden geronseld door de Taliban. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid de aan de feiten ontleende vermoedens van eiser niet geloofwaardig heeft kunnen achten. De rechtbank overweegt daartoe dat eiser heeft verklaard dat hij op aanraden van zijn moeder en uit voorzorg uit Afghanistan is vertrokken. Tevens heeft eiser verklaard dat hem niet is gevraagd om in het leger te gaan. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat op grond van de door eiser afgelegde verklaringen over de mishandelingen door de Taliban, niet aannemelijk is dat het daarbij ging om een tegen eiser (persoonlijk) gerichte actie. De rechtbank acht in dit verband van belang dat eiser heeft verklaard dat het slaan gebruikelijk is en dat er verder niets is gebeurd.

De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder in eisers vrees voor gedwongen rekrutering door de Taliban in redelijkheid geen grond heeft gezien om eiser in het bezit te

Zaaknummer: Awb 06/52921 ONBTDN/BE

blad 9

stellen van de gevraagde verblijfsvergunning. Daarbij heeft verweerder terecht van belang geacht dat geen sprake was van daden van op de persoon gerichte vervolging, maar van ronseling op een relatief willekeurige wijze. Daarbij is voorts niet gesteld of gebleken dat die gepaard zou zijn gegaan met een behandeling die zonder meer als onmenselijk dient te worden aangemerkt. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken dat eiser zich niet op enigerlei wijze had kunnen onttrekken aan de gestelde ronseling.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder terecht de aan de feiten ontleende vermoedens van eiser niet geloofwaardig heeft kunnen achten en het relaas van eiser onvoldoende zwaarwegend geacht, waardoor eiser, ten tijde van de verleende vergunning, niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, Vw 2000.

Overwegingen ten aanzien van de beoordeling van de situatie ten tijde van het bestreden besluit.

In geschil is vervolgens de vraag of verweerder ten tijde van het bestreden besluit terecht geen grond aanwezig heeft geacht om eiser een verblijfsvergunning te verlenen op één van de andere gronden van het eerste lid van artikel 29 Vw 2000. Daarbij stelt de rechtbank vast dat eiser zich op het standpunt heeft gesteld dat hij in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, Vw 2000.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het relaas van eiser, noch de overige thans bekende feiten en omstandigheden, bezien in het licht van de ambtsberichten van het ministerie van Buitenlandse Zaken, reden vormen om aan te nemen dat eiser op dit moment op één van deze verleningsgronden wel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel. Verweerder heeft daartoe redengevend geacht dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat met betrekking tot hem persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die zijn vrees voor vervolging rechtvaardigen. Eiser is niet afkomstig uit een gebied waarin de Pashtun in de meerderheid zijn. Daarnaast heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eisers relaas niet voldoende zwaarwegend is om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Tevens heeft verweerder verwezen naar hetgeen ex-nunc is overwogen.

Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat er in de provincie () veel meer Pashtuns wonen dan Harzar, hetgeen eveneens geldt voor het dorp waaruit hij afkomstig is. Voorts stelt eiser dat hij in het verleden diverse keren is mishandeld door de Taliban. De problemen die hij in het verleden heeft ondervonden vanwege zijn Hazara-afkomst zullen zich wederom voordoen bij terugkeer naar Afghanistan. In dit verband wijst eiser er op dat uit eerdergenoemd ambtsbericht van februari 2006 blijkt dat Hazara's een verhoogd risico lopen in het zuiden en westen van Afghanistan. Eiser meent een verhoogd risico te lopen, nu hij als sji'itisch Hazara langdurig in het buitenland heeft verbleven. Ten slotte stelt eiser dat het door de ABRS aangehangen singled-out criterium onjuist is.

De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer in het land van herkomst een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Daartoe overweegt de rechtbank dat eiser zijn vrees voor problemen van de zijde van de Taliban niet heeft kunnen concretiseren. Voorts wijst de rechtbank er op dat eiser zijn stelling dat er in de

Zaaknummer: Awb 06/52921 ONBTDN/BE

blad 10

provincie Ghazni veel meer Pashtun wonen dan Hazara niet nader met documenten heeft onderbouwd. Een ambtsbericht dient ingevolge bestendige jurisprudentie te worden aangemerkt als een deskundigenbericht. Derhalve is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser zijn stelling niet aannemelijk heeft gemaakt. Voorts is de rechtbank van oordeel dat eisers afkomst niet tot een geslaagd beroep op artikel 3 EVRM kan leiden. De rechtbank verwijst daartoe naar hetgeen ex-nunc is overwogen.

Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn, overweegt de rechtbank als volgt. De rechtbank overweegt allereerst dat de Definitierichtlijn reeds op 10 oktober 2006 geïmplementeerd behoorde te zijn, hetgeen met zich meebrengt dat de bepalingen daarvan rechtstreekse werking kunnen hebben voor zover de nationale wetgeving niet reeds in overeenstemming is met de bepalingen van de Definitierichtlijn. Desalniettemin is de rechtbank van oordeel dat het beroep van eiser op de Definitierichtlijn in onderhavige zaak niet kan slagen nu verweerder eisers relaas, gelet op hetgeen de rechtbank eerder in deze uitspraak heeft overwogen, in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten. Ook in de Definitierichtlijn is om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming tegen ernstige schade zoals omschreven in artikel 15, aanhef en onder c, vereist dat sprake is van een asielrelaas dat als geloofwaardig kan worden beschouwd (artikel 4 juncto artikel 18 Definitierichtlijn).

Gelet op het voorgaande heeft verweerder terecht de aan de feiten ontleende vermoedens van eiser niet geloofwaardig heeft kunnen achten en het relaas van eiser onvoldoende zwaarwegend geacht, waardoor eiser, ten tijde van het bestreden besluit, niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, Vw 2000.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

Zaaknummer: Awb 06/52921 ONBTDN/BE

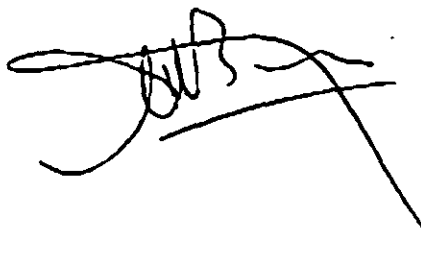
blad 11

4. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.C. Berg en in tegenwoordigheid van A.G.A. Velnaar als griffier in het openbaar uitgesproken op

- 2 MEI 2007

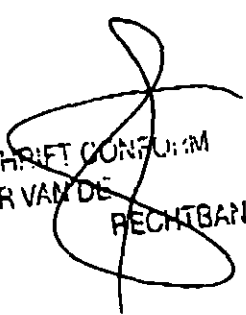

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

- 2 MEI 2007

VOOR AFSCHRIJF CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

van Nierop & Hijma

a d v o c a t e n

mr. F.S. van Nierop

mr. R. Hijma

mw. mr. M.J. van Meel

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

FAX 070 - 365 13 80 (tevens per FALK-post)

23 mei 2007
/asiel, 16305/c
IND no: 0009.11.2104

RAAD VAN STATE	
INDEKOMEN	
3107-C	23 MEI 2007
3583	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEP EX ART. 84 VREEMDELINGENWET

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op , van Afghaanse nationaliteit, wonende te
te dezer zake woonplaats kiezende te Utrecht aan de Burg. Reigerstraat 77, ten kantore van
de advocaat en procureur F.S. van Nierop, die namens appellant verklaart bepaaldelijk te
zijn gevolmachtigd tot het instellen van het onderhavige hoger beroep en namens hem op te
traden.

UITSpraak WAARVAN BEROEP:

1. Appellant komt in beroep van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, reg.no. 06/52921, gedateerd 2 mei 2007, verzonden op 2 mei 2007. Blijkens de uitspraak is bij de rechtbank aan de orde geweest de vraag of appellant, die aanvankelijk in het bezit was gesteld van een verblijfsvergunning terzake categoriale bescherming, in aanmerking kon komen voor een verblijfsvergunning asiel onbepaalde duur, waarbij de rechtbank met verweerder van oordeel was dat appellant ex tunc en ex nunc toetsend niet in aanmerking kan komen voor een dergelijke verblijfsvergunning.

Appellant doet de volgende grief naar voren brengen:

GRIEF 1

Ten onrechte heeft de rechtbank ten aanzien van appellant's stelling, dat verweerder in alle redelijkheid niet kon en kan afzien van het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Afghaanse asielzoekers, het volgende overwogen: "De rechtbank is, gelet op bestendige jurisprudentie, van oordeel dat verweerder, op basis van de in het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 19 augustus 2002 neergelegde informatie, in september 2002 in beginsel kon besluiten tot beëindiging van het ten aanzien

*Deze aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat
ingevolge onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering
in het desbetreffende geval wordt uitgekeerd.*

Burgemeester Reigerstraat 77, 3501 KP Utrecht
Postbus 14002, 3508 SB Utrecht
advocaten@vannierop-hijma.nl
Tel. (030) 233 37 34 Fax (030) 233 11 50

van Nierop & Hijma

a d v o c a t e n

2

van de genoemde categorie asielzoekers gevoerde beleid van categoriale bescherming. De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit in zoverre terecht heeft geconcludeerd dat de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d Vw 2000, is komen te vervallen. Daarbij merkt de rechtbank nog op dat de ABRS meerdere malen, onder meer in haar uitspraak van 4 februari 2003, JV 2003/110, heeft geoordeeld, dat de beslissing van verweerder tot beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid op grond van de in die voorliggende feiten en omstandigheden de toets der redelijkheid kon doorstaan. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder terecht geconcludeerd dat zich de situatie als bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c Vw voordoet."

Toelichting

Gelijk de rechtbank overwoog, heeft eiser in beroep gesteld dat verweerder ten tijde van de aanvraag en op het moment van het besluit in alle redelijkheid er niet vanaf had kunnen zien categoriale bescherming ten aanzien van Afghaanse asielzoekers te voeren. Blijkens voormelde rechtsoverweging heeft de rechtbank ermee volstaan uitsluitend na te gaan of ex tunc toetsend verweerder er vanaf kon zien categoriale bescherming te voeren. De rechtbank is er echter mee in gebreke gebleven te motiveren om welke redenen hij van oordeel is dat ex nunc toetsend verweerder niet gehouden was categoriale bescherming te voeren, of althans nader te motiveren om welke redenen hij er vanaf kan zien categoriale bescherming opnieuw te gaan voeren ten aanzien van Afghaanse asielzoekers.

Bij brief van 24 januari 2007 is de uitgebreid gemotiveerde uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank zp Amsterdam van 4 juni 2006 overgelegd. Blijkens die uitspraak stelde de rechtbank zich op het standpunt dat op basis van de in de uitspraak genoemde informatie verweerder nader had dienen te motiveren, waarom hij van mening was niet opnieuw een categoriaal beschermingsbeleid te hoeven te voeren ten aanzien van Afghaanse asielzoekers. Blijkens dezelfde brief heeft eiser het oordeel van de rechtbank overgenomen en gesteld dat verweerder ongenoegzaam had gemotiveerd, dat hij op basis van de c-indicator niet gehouden zou zijn om categoriale bescherming aan asielzoekers te verlenen. Bij dezelfde brief, waarbij een afschrift van de uitspraak was gevoegd, is de rechtbank ook uitdrukkelijk verzocht toepassing te geven in het bepaalde in art. 83-3 Vw. Tijdens het pleidooi heeft eiser gewezen op de recente uitspraak van uw College van 2 maart 2007, 200609124/1, in welke uitspraak uw College met het aanhalen van diverse bronnen uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat sedert het verschijnen van het ambtsbericht van 2006 er sprake is van een verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan en op grond daarvan kwam uw College tot het oordeel dat de voorzieningenrechter het ten onrechte op voorhand uitgesloten heeft geacht dat die informatie voor het beleid van verweerder relevantie mist en aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat berust kan afdoen. In feite heeft uw College getoetst aan de a-indicator van art. 3.106 Vb.

In deze had de rechtbank ex nunc toetsend moeten motiveren of verweerder wel dan niet in redelijkheid van het (opnieuw) voeren van categoriale bescherming ten aanzien van Afghaanse asielzoekers kon afzien. Dit klemmt te meer nu uw College op 2 maart 2007 dienaangaande een duidelijk oordeel heeft gegeven, dat tijdens het pleidooi ook ter sprake is gebracht.

VERZOEK AAN GRIFFIER:

De griffier wordt verzocht na ontvangst van het proces-verbaal van de zitting van de Rechtbank een afschrift daarvan aan ondergetekende toe te zenden.

van Nierop & Hijma

a d v o c a t e n

3

PETITUM:

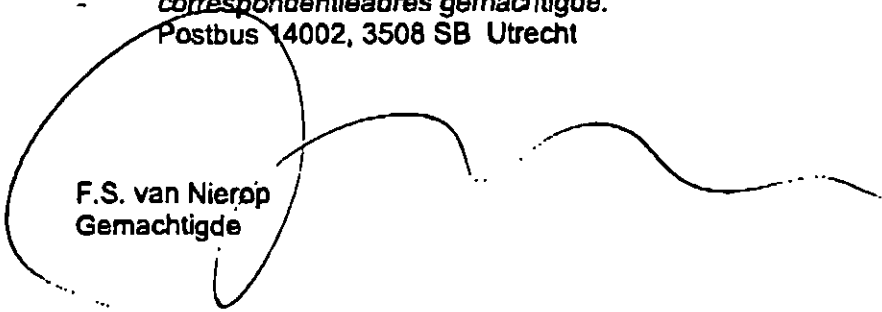
Uw College wordt verzocht:

1. het hoger beroep gegrond te verklaren;
2. de bestreden uitspraak te vernietigen;
3. het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren;
4. het bij de rechtbank aangevallen besluit te vernietigen;
5. geïntimeerde te veroordelen in de proceskosten die in beide instanties zijn gevallen, inclusief het salaris van de gemachtigde.

OPMERKINGEN:

- toevoeging:

- ☒ aangevraagd
- ☐ bijgesloten
- ☐ geen toevoeging

- *correspondentieadres gemachtigde:*
Postbus 14002, 3508 SB Utrecht
F.S. van Nierop
Gemachtigde